

UOHSX00E0MSY

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ V ČÁSTI VĚCI

Spisová značka: ÚOHS-R0353/2015/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-32833/2020/323/VVá

Brno 12. 11. 2020

V řízení o rozkladu ze dne 30. 10. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 2. 11. 2015 zadavatelem –

- **městská část Praha 8**, IČO 00063797, se sídlem Zenklova 35, 180 48 Praha 8, ve správním řízení zastoupen JUDr. Vilémem Podešvou, advokátem, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4,

v části týkající se výroku II rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0235/2013/VZ-34314/2015/521/OPi ze dne 16. 10. 2015 vydanému ve správním řízení zahájeném dne 26. 4. 2013 z moci úřední vedeném ve věci možného spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, při zadávání veřejné zakázky „**Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb**“ prostřednictvím soutěžního dialogu, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 15. 3. 2010 a uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 19. 3. 2010 pod ev. č. zakázky 60042912, ve znění opravy uveřejněné dne 2. 4. 2010, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. 4. 2010 pod ev. č. 2010/S 66-099344, přičemž oznámení o zadání zakázky bylo uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 22. 10. 2010 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 23. 10. 2010 pod ev. č. 2010/S 207-315364,

a ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) citovaného zákona o veřejných zakázkách zadavatelem při uzavření smluv:

- ze dne 28. 1. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí právní služby v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 285 000 Kč bez DPH,
- ze dne 11. 5. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 90 000 Kč bez DPH,
- ze dne 7. 6. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 1 600 000 Kč bez DPH,
- ze dne 4. 5. 2010 s JUDr. Kateřinou Leštinovou (nyní JUDr. Kateřina Petrželková), IČO 71472029, se sídlem Jiráskova 308, 252 25 Jinočany (nyní se sídlem Hořelické náměstí 1264/3, 252 19 Rudná), jejímž předmětem je poskytnutí právního poradenství ve věci stanovení dalšího postupu po vyřazení uchazeče v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 2 000 Kč bez DPH,
- ze dne 16. 8. 2010 se společností NEWTON Business Development, a.s., IČO 27455947, se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná podpora se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 300 000 Kč bez DPH,
- ze dne 17. 8. 2010 se společností Cushman & Wakefield, s.r.o., IČO 49612620, se sídlem Na Příkopě 1 (nyní Purkyňova 2121/3), 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná konzultace v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 30 000 Kč bez DPH,

jsem ve smyslu § 148 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 90 odst. 4 téhož zákona a § 270 odst. 8 zákona č. 134/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

Výrok II rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0235/2013/VZ-34314/2015/521/OPi ze dne 16. 10. 2015

r u š í m

a správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, zadavatelem tím, že při zadávání veřejné zakázky „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“ prostřednictvím soutěžního dialogu, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 15. 3. 2010 a uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 19. 3. 2010 pod ev. č. zakázky 60042912, ve znění opravy uveřejněné dne 2. 4. 2010, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. 4. 2010 pod ev. č. 2010/S 66-099344, nepostupoval v souladu s § 56 odst. 6 citovaného zákona o veřejných zakázkách, když v rámci požadavků na prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů v části 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval předložení akreditovaného certifikátu systému společenské odpovědnosti dle SA 8000 vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou, nebo předložení akreditovaného certifikátu rovnocenného certifikátu vydanému podle českých technických norem akreditovanou osobou v členském státě Evropské unie, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,

z a s t a v u j i,

neboť dle § 117a písm. f) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a téhož zákona.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel dne 10. 2. 2012 a 29. 2. 2012 podněty k přezkoumání úkonů zadavatele – městská část Praha 8, IČO 00063797, se sídlem Zenklova 35, 180 48 Praha 8, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 9. 5. 2013 společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, (dále jen „**zadavatel**“) – učiněných v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými a komerčními prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb“ prostřednictvím soutěžního dialogu, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 15. 3. 2010 a uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 19. 3. 2010 pod ev. č. zakázky 60042912, ve znění opravy uveřejněné dne 2. 4. 2010,

¹ Pokud je v tomto rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu ustanovení § 26 zákona v návaznosti na ustanovení § 158 odst. 1 a 2 zákona, podle tohoto znění se posuzují úkony zadavatele a uchazečů v zadávacím řízení. Zákon č. 134/2016 Sb. o zadávání veřejných zakázek se nepoužije s ohledem na ustanovení § 273 odst. 1 tohoto zákona.

a v Úředním věstníku Evropské unie dne 3. 4. 2010 pod ev. č. 2010/S 66-099344, přičemž oznámení o zadání zakázky bylo uveřejněno v informačním systému o veřejných zakázkách dne 22. 10. 2010 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 23. 10. 2010 pod ev. č. 2010/S 207-315364 (dále jen „**veřejná zakázka**“) a v souvislosti s uzavíráním smluv na poradenské služby:

- ze dne 28. 1. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí právní služby v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku (konkrétně „*[p]oskytnutí právní služby v rámci soutěžního dialogu*“ zahrnující „*[č]innosti spojené s přípravou textu oznámení zadávacího řízení a jeho zveřejnění*“ a „*[č]innosti spojené s průběhem lhůty pro doručení žádosti o účast v soutěžním dialogu a činnosti spojené s otevíráním obálek se žádostmi o účast a posouzením kvalifikace*“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 285 000 Kč bez DPH,
- ze dne 11. 5. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku (konkrétně „*[p]oskytnutí právní služby v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku Centrum Palmovka – Výstavba budovy s kancelářskými prostory a jejich následná správa s poskytováním souvisejících služeb*“ zahrnující „*sestavení výzvy k účasti v soutěžním dialogu, zpracování návrhu dokumentace soutěžního dialogu a její konzultace se zadavatelem, vypracování definitivního znění textu výzvy k účasti v soutěžním dialogu, zveřejnění formou rozslání výzvy k účasti v soutěžním dialogu vybraným uchazečům*“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 90 000 Kč bez DPH,
- ze dne 7. 6. 2010 se společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku (konkrétně „*právní služby v rámci Soutěžního dialogu*“ zahrnující „*[č]innosti spojené se sestavením výzvy k účasti v soutěžním dialogu, činností spojených s průběhem soutěžního dialogu, činností spojených se sestavením výzvy k podání nabídky a činností spojených s průběhem lhůty pro doručení nabídky*“ a „*[č]innosti spojené s posouzením a hodnocením nabídek a činností spojené s ukončením zadávacího řízení*“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 1 600 000 Kč bez DPH,
- ze dne 4. 5. 2010 s JUDr. Kateřinou Leštinovou (nyní JUDr. Kateřina Petrželková), IČO 71472029, se sídlem Jiráskova 308, 252 25 Jinočany (nyní se sídlem Hořelické náměstí 1264/3, 252 19 Rudná), jejímž předmětem je poskytnutí právního poradenství ve věci stanovení dalšího postupu po vyřazení uchazeče v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku (konkrétně „*[p]oskytnutí právního poradenství ve věci stanovení dalšího postupu po vyřazení uchazeče v soutěžním dialogu, z hlediska zákona o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb.*“, přičemž „*[s]lužby by měly zahrnovat návrh dalšího postupu po vyřazení uchazeče komisí pro otevírání obálek jmenovanou zadavatelem v soutěžním dialogu pro formální nedostatky*“)

požadované v zadávacích podmínkách.“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 2 000 Kč bez DPH,

- ze dne 16. 8. 2010 se společností NEWTON Business Development, a.s., IČO 27455947, se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná podpora se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku (konkrétně „[o]dborná podpora v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka““ zahrnující „řešení odpovědí na dotazy uchazečů v průběhu lhůty na podání nabídek, příprava na hodnocení podaných nabídek, účast při zasedáních hodnotící komise, příprava odborných posudků a podkladů pro hodnotící komisi, hodnocení ekonomické stránky nabídky, finančního modelu, pomoc při zhodnocení reálnosti a dosažitelnosti nabízených parametrů, formulování závěrů hodnocení nabídek, odborná podpora během zasedání Zastupitelstva, podpora při finalizaci smlouvy s uchazečem, asistence při formálním uzavření veřejné zakázky a zveřejnění výsledku“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 300 000 Kč bez DPH,
- ze dne 17. 8. 2010 se společností Cushman & Wakefield, s.r.o., IČO 49612620, se sídlem Na Příkopě 1 (nyní Purkyňova 2121/3), 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná konzultace v zadávacím řízení na veřejnou zakázku (konkrétně „[o]dborná konzultace v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „Centrum Palmovka““ zahrnující „nastudování podkladů, příprava argumentace a komentářů 19/8/2010 – 27/8/2010, 2 hodiny osobní konzultace se členy investiční komise MČ Prahy 8 – dle požadavků zadavatele“), přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 30 000 Kč bez DPH,

(dále jen „smlouvy na poradenské služby“).

2. Zadavatel, který je jakožto územní samosprávný celek veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona, se ve smyslu § 151 zákona nechal při výkonu práv a povinností souvisejících se zadávacím řízením zastoupit společností ROWAN LEGAL, advokátní kancelář s.r.o., IČO 28468414, se sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4 (dále jen „společnost ROWAN LEGAL“).
3. Předmět plnění veřejné zakázky byl dle čl. 2.2 zadávací dokumentace vymezen takto:
 - „vypracování Konceptu Budovy;
 - vypracování všech částí Projektové dokumentace;
 - zajištění Výstavby;
 - zajištění Správy Budovy spočívající zejména v řízení celé Budovy, technickém zajištění provozu Budovy, marketingové prezentaci Budovy, zprostředkování a administrace Nájemních vztahů, přípravě a dozoru nad prováděním Provozních služeb, zajištění účetnictví a správy daní ve vztahu k Budově.

Podrobný popis plnění předmětu této veřejné zakázky, tedy bližší specifikace zadavatelem požadovaného plnění, je uvedena v Příloze č. 3 této zadávací dokumentace s názvem Závazný vzor smlouvy.“

4. Předpokládaná hodnota veřejné zakázky činí 1 200 000 000 Kč bez DPH.

5. Dne 15. 10. 2010 uzavřel zadavatel na předmět plnění veřejné zakázky s vybraným uchazečem – Metrostav Development a.s., IČO 28440412, se sídlem Zenklova 2245/29 (nyní Koželužská 2450/4), 180 00 Praha 8 (dále jen „**vybraný uchazeč**“) – smlouvu o výstavbě a poskytování služeb.
6. Na základě obdržených podnětů si Úřad od zadavatele vyžádal vyjádření ke skutečnostem uvedeným v podnětech a dokumentaci pořízenou v souvislosti s předmětnou veřejnou zakázkou a smlouvami na poradenské služby.
7. Po přezkoumání obsahu dokumentace o veřejné zakázce získal Úřad pochybnosti, zda zadavatel postupoval v souladu se zákonem (konkrétně s ustanovením § 56 odst. 7 písm. c), § 56 odst. 6, § 78 odst. 4, a § 44 odst. 3 písm. f) ve spojení s ustanovením § 6). Současně získal Úřad pochybnosti, zda vzhledem k předmětům smluv uvedených v bodu 1. odůvodnění tohoto rozhodnutí a vzhledem k částkám akceptovaným zadavatelem v jednotlivých smlouvách (které v součtu činí 2 307 000 Kč bez DPH), netvoří předmět plnění daných smluv jedinou veřejnou zakázku, pro jejíž zadání by byl zadavatel povinen použít některý z druhů zadávacího řízení dle § 21 zákona, a zda tedy zadavatel v takovém případě nepostupoval v rozporu s § 13 odst. 3 zákona.
8. S ohledem na shora uvedené pochybnosti oznámil Úřad zadavateli, který je dle § 116 zákona jediným účastníkem správního řízení, přípisem č. j. ÚOHS-S235/2013/VZ-7436/2013/523/OPI ze dne 26. 4. 2013 zahájení správního řízení z moci úřední, který byl zadavateli doručen téhož dne.

Původní rozhodnutí

9. Dne 10. 6. 2014 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-S235/2013/VZ-12364/2014/523/OPI (dále jen „**původní rozhodnutí**“), kterým rozhodl následovně:
 - a. ve výroku I. původního rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 7 písm. c) zákona, když v rámci požadavků na prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů požadoval v části 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky předložení profesního životopisu projektového manažera, který má mj. zkušenosti na pozici projektového manažera v posledních deseti letech alespoň se třemi projekty výstavby víceúčelové budovy pro komerční využití, nákupního centra nebo kancelářských prostor, z nichž alespoň jeden obsahoval propojení výstavby s městskou infrastrukturou včetně napojení na stanici metra, přičemž takto vymezená minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu neodpovídá druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, a tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,
 - b. ve výroku II. původního rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 6 zákona, když v rámci požadavků na prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů v části 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval předložení

akreditovaného certifikátu systému společenské odpovědnosti SA 8000, vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou, nebo předložení certifikátu rovnocenného certifikátu vydanému podle českých technických norem akreditovanou osobou v členském státě Evropské unie, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,

- c. ve výroku III. původního rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 78 odst. 4 citovaného zákona, když dílčí hodnotící kritérium „nabídková cena bez DPH“ stanovil v zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky tak, že předmětem hodnocení nabídek podle tohoto kritéria, v návaznosti na body 28.5.1 a 28.5.2 návrhu smlouvy obsaženém v zadávací dokumentaci předmětné veřejné zakázky, není cena za činnost „zprostředkování a administrace Nájemních vztahů“, přestože tato činnost je součástí předmětu veřejné zakázky (a zadavatel se zavázal k úhradě za tuto činnost), v důsledku čehož nabídková cena, která je předmětem hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria „nabídková cena bez DPH“, nevyjadřuje celkovou nabídkovou cenu za plnění veřejné zakázky, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,
- d. ve výroku IV. původního rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel při zadávání veřejné zakázky dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 3 písm. f) zákona v návaznosti na § 6 zákona tím, že nejednoznačně, a tedy netransparentně stanovil způsob hodnocení nabídek v rámci dílčího hodnotícího kritéria „technické řešení Centra Palmovka“, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,
- e. ve výroku V. původního rozhodnutí Úřad rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že při uzavření smluv:
 - i. ze dne 28. 1. 2010 se společností ROWAN LEGAL, jejímž předmětem je poskytnutí právní služby v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 285 000 Kč bez DPH,
 - ii. ze dne 11. 5. 2010 se společností ROWAN LEGAL, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 90 000 Kč bez DPH,
 - iii. ze dne 7. 6. 2010 se společností ROWAN LEGAL, jejímž předmětem je poskytnutí služeb souvisejících se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 1 600 000 Kč bez DPH,
 - iv. ze dne 4. 5. 2010 s JUDr. Kateřinou Leštinovou, IČO 71472029, se sídlem Jiráskova 308, 252 25 Jinočany, jejímž předmětem je poskytnutí právního poradenství ve věci stanovení dalšího postupu po vyřazení uchazeče

v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 2 000 Kč bez DPH,

- v. ze dne 16. 8. 2010 se společností NEWTON Business Development, a.s., IČO 27455947, se sídlem Politických vězňů 912/10, 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná podpora se zadáním veřejné zakázky v rámci soutěžního dialogu na veřejnou zakázku, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 300 000 Kč bez DPH,
- vi. ze dne 17. 8. 2010 se společností Cushman & Wakefield, s.r.o., IČO 49612620, se sídlem Na Příkopě 1 (nyní Purkyňova 2121/3), 110 00 Praha 1, jejímž předmětem je odborná konzultace v zadávacím řízení na veřejnou, přičemž ve smlouvě sjednaná úplata činí 30 000 Kč bez DPH,

nedodržel postup stanovený v § 13 odst. 3 zákona, když rozdělil předmět veřejné zakázky na služby, jež jsou obsahem výše citovaných smluv a jež spočívají v poskytnutí poradenských služeb bezprostředně souvisejících se zadáváním veřejné zakázky, čímž došlo ke snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v § 12 odst. 3 zákona, a nepoužil pro zadání předmětné veřejné zakázky některý z v úvahu připadajících druhů zadávacího řízení dle § 21 zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

- f. ve výroku VI. původního rozhodnutí Úřad uložil zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocih I. až V. původního rozhodnutí pokutu ve výši 450 000 Kč.

Řízení o rozkladu proti původnímu rozhodnutí

- 10. Proti původnímu rozhodnutí podal zadavatel dne 26. 6. 2014 rozklad ze dne 25. 6. 2014, v němž shledal původní rozhodnutí za nesprávné a nezákonné, přičemž v rozkladu vymezil 3 hlavní důvody tvrzené nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutí:
 - Zahájení a vedení správního řízení porušuje zásadu *ne bis in idem*.
 - Úřad dospěl k závěru o spáchání správních deliktů na základě nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, který následně vedl k nesprávnému právnímu hodnocení zjištěných skutečností.
 - Úřad postupoval v rozporu se zásadou absorpce při souběhu správních deliktů.

Rozhodnutí o rozkladu proti původnímu rozhodnutí

- 11. O rozkladu zadavatele proti původnímu rozhodnutí předseda Úřadu rozhodl rozhodnutím č. j. ÚOHS-R234/2014/VZ-17406/2015/323/RBu ze dne 13. 7. 2015 (dále jen „**druhostupňové rozhodnutí**“), kterým původní rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání. Předseda Úřadu v druhostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že původním rozhodnutím Úřad nerozhodl správně a v souladu se zákonem.
- 12. Předseda Úřadu uložil Úřadu při novém projednání věci
 - a. zjistit, „*jak byl zadavatelem vymezen předmět veřejné zakázky, a na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudí, zda byl předmětný technický kvalifikační předpoklad stanoven s ohledem na druh, rozsah a složitost předmětu veřejné*

zakázky. Přitom je Úřad oprávněn zohlednit i vyjádření zadavatele ve správním řízení či další relevantní skutečnosti.“

- b. *posoudit, „zda se v případě certifikátu SA 8000 požadovaným zadavatelem v části 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace jednalo ve smyslu § 56 odst. 4 zákona a) o certifikát systému řízení jakosti, b) tento certifikát systému řízení jakosti byl vydaný podle českých technických norem, a to c) akreditovanou osobou, a d) tento požadavek zadavatele byl odůvodněn předmětem veřejné zakázky“, přičemž předseda Úřadu současně doplnil, že se ztotožňuje se závěrem Úřadu, že „požadavek zadavatele na certifikát SA 8000 nelze podřadit pod § 56 odst. 5 zákona, podle kterého může veřejný zadavatel, je-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, požadovat certifikát řízení z hlediska ochrany životního prostředí vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou či rovnocenný doklad.“*
 - c. *přihlédnout „ke všem relevantním ustanovením návrhu smlouvy a posoudí, zda odměna za činnost ‚zprostředkování a administrace Nájemních vztahů‘ není upravena v čl. 28.6 návrhu smlouvy nazvaném ‚Odměna za Výnos z provozu Budovy (absolutní)‘ a zda s ohledem na konstrukci této odměny, která je určena procentním podílem z výnosu z provozu budovy za předchozí kalendářní rok, a bude tedy proměnná, lze vůbec požadovat její stanovení v nabídkách uchazečů a následně ji hodnotit.“ Současně v novém projednání věci Úřad dle předsedy Úřadu provede dokazování, „na základě kterého uvede své úvahy o tom, zda postupem zadavatele mohlo či nemohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Úřad zejména zohlední zadavatelem stanovený způsob hodnocení a v případě, že dojde k závěru, že zadavatel v rozporu se zákonem nezahrnul činnost ‚zprostředkování a administrace Nájemních vztahů‘ do nabídkové ceny, posoudí, zda tato skutečnost mohla či nemohla ovlivnit pořadí zadavatelem hodnocených nabídek.“*
 - d. *zabývat se „zejména věcnou souvislostí všech posuzovaných veřejných zakázek na služby, na něž byly uzavřeny výše uvedené smlouvy“ s tím, aby své závěry podložil „řádnými důkazy a přezkoumatelnými úvahami. Je potřeba postavit najisto, zda jde v případě všech, popřípadě pouze některých veřejných zakázek, o plnění stejného druhu a řádně vypořádat argumentaci zadavatele, včetně argumentace uvedené v rozkladu.“*
13. Vzhledem k tomu, že předseda Úřadu dospěl k závěru, že výroky I., II., III. a V. původního rozhodnutí bylo nutné zrušit z důvodu jejich nepřezkoumatelnosti, měla tato skutečnost dle předsedy Úřadu vliv i na zákonnost výroku VI. původního rozhodnutí, jímž Úřad uložil zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích I. až V. původního rozhodnutí pokutu ve výši 450 000 Kč. Za tohoto stavu dle předsedy Úřadu nemohl obstát ani výrok IV. původního rozhodnutí, byť závěry Úřadu týkající se tohoto výroku shledal předseda Úřadu za správné, neboť by za spáchání správního deliktu uvedeného v tomto výroku nebyla zadavateli po zrušení výroku VI. původního rozhodnutí uložena žádná sankce. Z těchto důvodů přistoupil předseda Úřadu ke zrušení původního rozhodnutí v celém rozsahu.

II. Napadené rozhodnutí

14. Úřad znovu přezkoumal na základě § 112 a násl. ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů, zejména dokumentace o veřejné zakázce, vyjádření zadavatele, na základě vlastního zjištění a při zohlednění závěrů druhostupňového rozhodnutí vydal dne 16. 10. 2015 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0235/2013/VZ-34314/2015/521/OPi (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým rozhodl takto:
- ve výroku I. napadeného rozhodnutí podle § 117a písm. d) zákona o zastavení správního řízení v části týkající se požadavku zadavatele uvedeného v čl. 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky na předložení profesního životopisu projektového manažera, který má mj. „*zkušenosti na pozici projektového manažera v posledních deseti letech alespoň se třemi projekty výstavby víceúčelové budovy pro komerční využití, nákupního centra nebo kancelářských prostor, z nichž alespoň jeden obsahoval propojení výstavby s městskou infrastrukturou včetně napojení na stanici metra*“, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona,
 - ve výroku II. napadeného rozhodnutí o spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem při zadávání předmětné veřejné zakázky tím, že nepostupoval v souladu s § 56 odst. 6 zákona, když v rámci požadavků na prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů v části 1.2 písm. d) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky požadoval předložení akreditovaného certifikátu systému společenské odpovědnosti dle SA 8000 vydaného podle českých technických norem akreditovanou osobou, nebo předložení akreditovaného certifikátu rovnocenného certifikátu vydanému podle českých technických norem akreditovanou osobou v členském státě Evropské unie, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,
 - ve výroku III. napadeného rozhodnutí podle § 117a písm. d) zákona o zastavení správního řízení v části týkající se zahrnutí úplaty za činnost „zprostředkování a administrace Nájemních vztahů“ stanovenou v čl. 27.1.4 návrhu smlouvy uchazeči o veřejnou zakázku do nabídkové ceny v rámci dílčího hodnotícího kritéria „nabídková cena bez DPH“ stanoveného v čl. 9 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace předmětné veřejné zakázky, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona,
 - ve výroku IV. napadeného rozhodnutí o spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona zadavatelem při zadávání předmětné veřejné zakázky tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 3 písm. f) zákona v návaznosti na § 6 zákona tím, že nejednoznačně, a tedy netransparentně stanovil způsob hodnocení nabídek v rámci dílčího hodnotícího kritéria „technické řešení Centra Palmovka“, když není zřejmé, jaké nabídky budou zadavatelem v rámci tohoto dílčího hodnotícího kritéria hodnoceny jako výhodnější, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 15. 10. 2010 smlouvu na veřejnou zakázku,

- ve výroku V. napadeného rozhodnutí podle § 117a písm. d) zákona o zastavení správního řízení v části týkající se uzavření smluv uvedených v bodech 6. až 11. odůvodnění tohoto rozhodnutí, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 zákona.
- ve výroku VI. napadeného rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 150 000 Kč zadavateli za spáchání správních deliktů uvedených ve výrocích II. a IV. napadeného rozhodnutí.

III. Rozklad zadavatele

15. Dne 2. 11. 2015 obdržel Úřad rozklad zadavatele ze dne 30. 10. 2015 směřující proti výrokům II., IV. a VI. napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 19. 10. 2015. Zadavatel podal rozklad v zákonné lhůtě.
16. Dne 23. 3. 2016 bylo Úřadu doručeno doplnění rozkladu ze dne 22. 3. 2016.

Námítky rozkladu

17. Zadavatel je přesvědčen, že Úřad v napadaném rozhodnutí pochybil, když rozhodl, že zadavatel údajně spáchal dva správní delikty dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, za které mu Úřad uložil pokutu 150 000 Kč.
18. Zadavatel s napadeným rozhodnutím a jeho odůvodněním zásadně nesouhlasí ve vztahu k jeho výrokům II., IV. a VI.
19. Zadavatel napadené rozhodnutí považuje za zmatečné, nepřezkoumatelné a nezákonné především z následujících důvodů.

Ke správnímu deliktu dle výroku II. napadeného rozhodnutí

Námítka týkající se nesprávného postupu Úřadu při odůvodnění napadeného rozhodnutí

20. Úřad údajně v napadeném rozhodnutí vůbec neodůvodnil, proč nepovažuje certifikát SA 8000 za certifikát systému jakosti, Úřad se dále dostatečně nevypořádal ani se zbývajícími podmínkami uvedenými v rozhodnutí o rozkladu ve vztahu k předmětnému certifikátu, Úřad tak nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Dle rozhodnutí o rozkladu proti původnímu rozhodnutí byl Úřad povinen posoudit, zda se v případě daného požadavku zadavatele na dispozici s certifikátem SA 8000 (nebo jiným rovnocenným certifikátem) jedná o požadavek ve smyslu § 56 odst. 4 zákona, tzn., zda příslušný certifikát splňuje kumulativně tyto podmínky:
 - a) jedná se o certifikát systému řízení jakosti,
 - b) tento certifikát je vydaný podle českých technických norem,
 - c) akreditovanou osobou a
 - d) tento požadavek zadavatele je odůvodněn předmětem veřejné zakázky.
21. Zadavatel tvrdí, že ačkoli v druhostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že jsou přípustné „*rovněž jiné doklady o rovnocenných opatřeních k zajištění jakosti*“, v napadeném rozhodnutí Úřad (zmatečně, neodborně a zcela proti účelu kvalifikačních předpokladů) dovozuje,

že certifikát nesplňuje dané podmínky pouze s odkazem na tvrzení společnosti BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o. „jakožto jedné ze společností, která v České republice provádí certifikaci společností dle normy SA 8000“.

22. Úřad v napadeném rozhodnutí konstatuje, že certifikát není certifikátem systému řízení jakosti, aniž by to dále odůvodnil nebo vysvětlil. Zadavatel se domnívá, že Úřad měl nejprve zodpovědět, co považuje za systém řízení jakosti, čím se takový systém řídí, a z čeho vyplývá, že se o certifikát řízení jakosti nejedná.
23. Úřad dle zadavatele nepostupoval dle druhostupňového rozhodnutí, když se údajně splněním jedné z podmínek (zda je certifikát SA 8000 certifikátem systému řízení jakosti) nezabýval ani okrajově, pouze neúplně uvedl vyjádření jedné ze společností, která v České republice provádí certifikaci společností dle normy SA 8000 (BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o.), přičemž z tohoto vyjádření vůbec neplyne, že by se nejednalo o certifikát řízení jakosti. Napadené rozhodnutí má trpět vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož odkaz na vyjádření společnosti BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o. je velice stručný a údajně závěry presumované Úřadem z vyjádření společnosti BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o. nevyplývají. Úřad citoval společnost BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r.o., která uvedla, že „požadavky na systém managementu jsou téměř shodné se systémem kvality“, aniž by se k tomuto tvrzení dále vyjádřil. Následně Úřad uvádí, že „certifikace dle normy SA 8000 neobsahuje certifikaci systému řízení jakosti“.
24. Zadavatel v rozkladu tvrdí, že „Úřad opětovně v tomto případě neuvedl, z čeho právě uvedená skutečnost vyplývá a na základě jakého správního uvážení dospěl Úřad k tomuto závěru, resp. z jakého důvodu tvrzení soukromé společnosti považuje za natolik závazné, že jej již žádným jiným relevantním způsobem dále neověřoval. Úřad zde rovněž zcela ignoroval skutečnost uvedenou v Rozhodnutí o rozkladu, že je současně možné, aby veřejný zadavatel jako náhradní způsob prokázání tohoto technického kvalifikačního předpokladu uznal i jiné rovnocenné doklady vydané v členském státě Evropské unie a rovněž jiné doklady o rovnocenných opatřeních k zajištění jakosti“.
25. Dle tvrzení zadavatele jím požadovaný certifikát má osvědčovat kvalitu managementu dodavatele, a zejména zajištění jakosti.
26. Další dvě podmínky uvedené v druhostupňovém rozhodnutí Úřad údajně ani neposuzoval, z čehož zadavatel vyvozuje, že „Úřad nesplnil svou zákonnou povinnost dle § 3 SŘ, když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu nepřezkoumatelné, a proto nezákonné. Ve vztahu k charakteru posuzovaného certifikátu tak dospěl jednak k nesprávným, a současně i neověřeným a neodůvodněným závěrům.“

Námitka, že kvalifikační požadavek odpovídal tehdejší praxi a že Úřad porušil zásadu zákazu retroaktivity
27. Úřad se údajně dostatečně nevypořádal s námitkou, že požadavek na certifikát odpovídal a byl v souladu s tehdejší rozhodovací praxí Úřadu.
28. Zadavatel v této souvislosti již v rozkladu proti původnímu rozhodnutí odkazoval na rozhodnutí Úřadu ze dne 10. 7. 2006, č. j. S138/2006-11382/2006/530-Kr, kde zadavatel požadoval certifikát OHSAS 18001, což je certifikát prokazující zavedení systému řízení

bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v organizaci, u kterého je požadavek na určitou způsobilost uchazeče plnění poskytovat, čímž pádem by mělo jít o doklad prokazující kvalifikaci uchazeče a „Úřad interpretoval certifikát upravující pracovní podmínky jako certifikát k zajištění jakosti“. Úřad v něm dovodil, že „vzhledem k tomu, že v rámci provádění stavebních prací budou dodavatelem poskytována plnění mající charakter služeb (případně dodávek), nejde tento požadavek nad rámec zákona“. Úřad aplikaci závěrů učiněných v citovaném rozhodnutí na šetřený případ odmítl s ohledem na rozdílné skutkové okolnosti a na skutečnost, že citované rozhodnutí se vázalo k předchozí právní úpravě, aniž by se zabýval důvody, proč se odklonil od svého předchozího rozhodnutí.

29. Dále z ustanovení § 56 odst. 4 zákona zadavatel vyvozuje, že zadavatel je povinen uznat, a tedy i logicky oprávněn požadovat i jiné certifikáty, než na které odkazuje první věta § 56 odst. 4 zákona, pokud to jsou certifikáty k zajištění jakosti, a je tak irelevantní, jaké platné úpravy se týkají.
30. Úřad údajně napadeným rozhodnutím porušil zásadu zákazu retroaktivity, když uložil trest za správní delikt, který má spočívat v jednání zadavatele, které dle tehdejší výkladové praxe bylo naprosto v pořádku a v souladu se zákonem.
31. Zadavatel se domnívá, že požadavek na předložení certifikátu SA 8000 byl zpochybněn až rozhodnutím Úřadu z roku 2011. Ačkoli předmětná právní úprava již byla v době zahájení zadávacího řízení na veřejnou zakázku účinná, tak možnost požadovat certifikát OHSAS 18001 údajně nezakazovala, tedy nezakazovala požadovat i jiné certifikáty upravující pracovní podmínky, než které přímo vyplývaly ze zákona.

Námítka absence vlivu na výběr nejvhodnější nabídky

32. Zadavatel je přesvědčen, že požadavek na předmětný certifikát neměl a nemohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, jelikož umožnil jednotlivým potenciálním dodavatelům prokázání předmětného kvalifikačního kritéria i jinými způsoby (každý dodavatel se mohl prokázat i jiným rovnocenným dokladem dle § 56 odst. 8 zákona).
33. Zadavatel nesouhlasí s konstrukcí Úřadu, že nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se v případě nestanovení daného požadavku v zadávacích podmínkách veřejné zakázky mohl zadávacího řízení zúčastnit rovněž dodavatel, který daným certifikátem nedisponuje, a není vyloučeno, že by mohl zadavateli nabídnout nejvýhodnější plnění. Tato konstrukce Úřadu je dle zadavatele nepřezkoumatelná a neudržitelná, jelikož „*může dopadat na všechny myslitelné i představitelné případy, protože nikdy (!) nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že něco nastane či nenastane*“. Dle zadavatele by při takto extenzivně pojatém výkladu předmětného definičního znaku správního deliktu tento definiční znak byl splněn vždy.
34. Dále zadavatel kritizuje, že Úřad v napadeném rozhodnutí odkazuje na judikaturu týkající se výkladu potenciality, aniž by konkrétně uvedl, o kterou konkrétní judikaturu se jedná a řádně tuto judikaturu citoval.
35. Úřad také dle názoru zadavatele řádně neodůvodnil, jaký dopad mohl mít legitimní požadavek zadavatele na doložení certifikátu na potenciální dodavatele. Napadené rozhodnutí je i z tohoto důvodu dále nepřezkoumatelné.

36. Dle zadavatele také Úřad žádným konkrétním způsobem nedoložil, že by byl jakýmkoli způsobem omezen okruh potenciálních dodavatelů, a stále zastává názor, že nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se v případě nestanovení daného požadavku v zadávacích podmínkách veřejné zakázky mohl zadávacího řízení zúčastnit rovněž jiný dodavatel. Zadavatel argumentuje, že šlo o náročnou a velmi specifickou veřejnou zakázku a žádost o účast podalo 5 subjektů, z nichž všichni splnění kvalifikačních předpokladů prokázali, a Úřad tyto skutečnosti nemůže brát jako irelevantní.
37. Navíc zadavatel argumentuje, že žádný skutečný zájemce o předmět plnění se nemohl rozhodnout rezignovat na účast jen proto, že nedisponuje předmětným certifikátem, jelikož ten lze poměrně snadno a rychle sehnat. Zadavatel také odkazuje na rozhodovací praxi Úřadu, ze které vyvozuje, že lhůta pro podání žádostí o účast byla natolik dlouhá, že předmětný certifikát si mohl bez obtíží opatřit každý dodavatel, který měl o veřejnou zakázku zájem, což ostatně někteří zájemci o účast zjevně učinili.
38. Dle zadavatele *„[m]arkantní nepoměr mezi marginálními náklady na pořízení předmětného certifikátu a významnou hodnotou a rozsahem veřejné zakázky prakticky vylučuje, aby se jakýkoli skutečný, tedy reálný a seriózní zájemce o předmět plnění rozhodl na účast rezignovat jenom proto, že nedisponuje předmětným certifikátem“* a *„nelze rozumně předpokládat, že by jakýkoliv skutečný seriózní zájemce o takto lukrativní veřejnou zakázku vzdal svou účast jenom a pouze pro tento marginální důvod“*.
39. Možností získání předmětného certifikátu ve lhůtě pro podání žádostí o účast se pak Úřad vůbec nezabýval, kvůli čemuž je napadené rozhodnutí *„neúplné, nepřezkoumatelné a v neposlední řadě nesprávné, a tedy nezákonné“*.
40. V doplnění rozkladu zadavatel odkazuje na nový rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2016, č. j. 62 Af 9/2015-79, kterým soud podstatným způsobem zpřesnil, resp. změnil výkladovou praxi ohledně prokazování splnění druhého ze tří výše specifikovaných definičních znaků správního deliktu (tedy potenciality vlivu na výběr nejvhodnější nabídky). K tomuto zadavatel uvádí, že naplnění druhého ze znaků skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) nemůže být vždy bráno za automaticky prokázané. Věcným vypořádáním napadnutí vlivu na výběr nejvhodnější nabídky nemůže být dle zadavatele pouhé tvrzení Úřadu, že jednoduše může existovat dodavatel, který byl od podání nabídky odrazen. V uvedeném rozsudku bylo uvedeno následující: *„...pokud by totiž vždy měla pro naplnění druhého z uvedených tří znaků deliktu postačovat pouze hypotéza, podle níž ‚může existovat‘ dodavatel, který byl od podání nabídky odrazen postupem zadavatele vykazujícím znaky údajného porušení ZVZ, pak by se zcela ztrácel rozdíl mezi porušením ZVZ (jež je prvním ze tří znaků správního deliktu) a jeho kvalifikovanou formou (jež je druhým ze tří znaků správního deliktu)...“* Zadavatel zastává názor, že v šetřeném případě nelze aplikovat ani zjednodušený mechanický přístup ke druhému ze tří znaků skutkové podstaty správního deliktu aprobovaný pro některé případy i zmíněným rozsudkem, jelikož takový přístup může mít své opodstatnění *„...nejvýše tam, kde je zcela nepochybné, že skutečně existují dodavatelé, kteří byli schopni předmět veřejné zakázky realizovat, kteří v zadávacích řízeních s obdobným předmětem plnění zpravidla nabídky podávají, a u nichž lze individualizovanou úvahou založenou na skutkových zjištěních dovozovat sice hypotetickou, přesto však konkretizovanou příčinnou souvislost mezi postupem zadavatele a nepodáním nabídky, jež by mohla být hodnocena výhodněji než*

nabídky v zadávacím řízení podané...“ Soud v uvedeném judikátu dále také konstatuje, že pokud § 120 odst. 1 písm. a) zákona neobsahuje „...právní domněnku, v jejímž důsledku by pro určité druhy porušení ZVZ mělo být automaticky dovozováno splnění některého z tam uvedených znaků, v důsledku čehož by rozsah dokazování (tu ohledně alespoň hypotetické možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky) mohl být omezen, pak dovození všech znaků uvedeného správního deliktu musí mít reálnou oporu ve skutkových zjištěních a splnění žádného z nich (tedy ani znaku alespoň hypotetické možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky) nelze dovozovat výlučně na základě skutkových domněnek...“. V této souvislosti zadavatel upozorňuje, že Úřad v napadeném rozhodnutí „žádným relevantním způsobem nedoložil, že by skutečně existoval konkrétní dodavatel, který by tvrzeným porušením ZVZ byl potenciálně ovlivněn tak, že nepodal nabídku, a tedy že byl omezen okruh potenciálních dodavatelů“. Na druhou stranu zadavatel objektivně doložil, že „do zadávacího řízení takto náročné a velice specifické Veřejné zakázky podalo žádost o účast pět (5) subjektů, přičemž všichni prokázali splnění kvalifikačních předpokladů“.

41. Zadavatel také uvádí, že „v průběhu veřejné zakázky nedošlo k bezprostřednímu ex post přezkumu ze strany Úřadu, na základě kterého by zadavatel mohl zjistit, že čistě teoreticky nemusel činit po právu, tato skutečnost mu byla sdělena až po pěti letech, což taktéž představuje výrazný a nezákonný zásah do právní jistoty zadavatele“.

Závěr rozkladu

42. Zadavatel konstatuje, že napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nezákonné pro rozpor s ustálenou judikaturou a zároveň nedostatečně odůvodněné s ohledem na rozpor mezi výrokem a odůvodněním. Každý z těchto nedostatků je sám o sobě způsobilý být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a je tak známkou zásadních vad dosud proběhlého řízení.
43. Zadavatel žádá, aby předseda Úřadu rozhodl tak, že napadené rozhodnutí se v části II., IV. a VI. výroku ruší a věc se vrací Úřadu k novému projednání, případně aby předseda Úřadu vedené správní řízení v těchto částech výroku rovněž zastavil, když nejsou důvody pro jeho pokračování.

IV. Řízení o rozkladu podaném proti napadenému rozhodnutí

44. Předseda Úřadu vydal dne 8. 12. 2017 rozhodnutí o rozkladu č. j. ÚOHS-R353/2015/VZ-04187/2017/323/LVa (dále jen „**rozhodnutí o rozkladu**“), kterým napadené rozhodnutí ve výrocích IV a VI potvrdil a výrok II změnil tak, že upřesnil vymezení nezákonného jednání zadavatele.
45. K výroku II předseda Úřadu sdělil, že skutečnost, že by zadavatelem požadovaný certifikát splňoval podmínku vydání podle českých technických norem, zadavatel ani netvrdil, naopak zadavatel zastává názor, že daný certifikát vychází ze zásad mezinárodních norem týkajících se pracovních podmínek a mohlo by tedy teoreticky v úvahu pouze přicházet, že jde o „*rovnocenný doklad vydaný v členském státě Evropské unie*“ nebo o „*jiný doklad o rovnocenných opatřeních k zajištění jakosti*“. Jelikož se ovšem o doklad o opatření k zajištění jakosti vůbec nejedná (předmětem certifikátu je zejména ochrana práv zaměstnanců), nelze zadavatelem požadovaný certifikát podřadit ani pod tyto kategorie.

46. Předseda Úřadu k výroku IV napadeného rozhodnutí uvedl, že subjektivní hodnotící kritéria kladou vyšší nároky na jejich přesné vyjádření a způsob hodnocení tak, aby byly transparentní. Subjektivní hodnotící kritéria stejně jako objektivní hodnotící kritéria vyžadují, aby zadavatel předem určil, podle jakého klíče bude nabídky hodnotit, a uchazeči si tak mohli udělat představu, jak mají své nabídky koncipovat, aby v rámci hodnocení nabídek měli šanci na získání co nevyššího počtu bodů. Ze znění zadávacích podmínek nemohli mít uchazeči jasnou představu, co bude v kritériu „technické řešení Centra Palmovka“ vlastně hodnoceno.
47. Vzhledem k tomu, že se předseda Úřadu fakticky ztotožnil s věcným posouzením Úřadu, ponechal znění výroku VI, tedy výroku o pokutě, ve znění napadeného rozhodnutí.

V. Řízení o žalobě před Krajským soudem

48. Proti pravomocnému rozhodnutí o rozkladu podal zadavatel správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „**krajský soud**“), kterou se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o rozkladu, případně podstatného snížení pokuty, nebo upuštění od uložené pokuty.
49. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a rozsudkem č. j. 29 Af 28/2017-78 ze dne 23. 9. 2020 (dále jen „**rozsudek KS**“) rozhodl o tom, že se rozhodnutí o rozkladu ruší a věc se vrací Úřadu k dalšímu řízení.
50. Ke zrušení rozhodnutí o rozkladu přistoupil krajský soud pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**SŘS**“)
51. Krajský soud dospěl ve vztahu k výroku II rozhodnutí o rozkladu k závěru, že pojem „certifikát systému řízení jakosti“ je neurčitým právním pojmem a úkolem Úřadu v projednávané věci bylo především tento pojem vyložit a vymezit a na základě tohoto vymezení teprve rozhodnout, zda zadavatelem požadovaný certifikát takovým certifikátem je či nikoliv, což Úřad ani předseda Úřadu neučinili.
52. Úřad tak dle krajského soudu musí nejprve přezkoumatelným způsobem stanovit mantinely uvedeného pojmu, přičemž tak nemůže činit libovolně, nýbrž v souladu se smyslem právní úpravy. Podřazení certifikátu pod pojem „certifikát systému řízení jakosti“ je otázkou právní a vyjádření soukromé společnosti je proto zcela bez významu.
53. Krajský soud dal zadavateli za pravdu též v tom, že se Úřad i předseda Úřadu nedostatečně zabývali otázkou, zda požadavek zadavatele na předložení předmětného certifikátu mohl mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky, přičemž se zabývali především potencialitou vlivu, méně už však jeho podstatností.
54. Pro výše uvedené krajský soud shledal, že rozhodnutí předsedy Úřadu je nepřezkoumatelné a je na místě ho zrušit.
55. Ve vztahu k výroku IV rozhodnutí o rozkladu se krajský soud plně ztotožnil se závěry Úřadu a předsedy Úřadu, že takto definované dílčí hodnotící kritérium společně s jeho bodovým hodnocením je nejasné a netransparentní. Zadavatel má povinnost v zadávací dokumentaci popsat způsob hodnocení nabídek natolik přesně a srozumitelně, aby si uchazeči mohli utvořit jasnou představu o tom, jakým způsobem budou jejich nabídky hodnoceny. Tvrzení zadavatele, že všichni zájemci i hodnotící komise pochopili, co se jednotlivými pojmy

použitými zadavatelem rozumí, není ničím podloženo. Krajský soud je toho názoru, že nastavení hodnotícího kritéria mohlo mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

56. K výši pokuty krajský soud uvedl, že jelikož Úřad uložil zadavateli jednu pokutu za oba správní delikty, přičemž z hlediska prvního z těchto deliktů jeho rozhodnutí neobstojí, není dán prostor pro to, aby se soud snížením pokuty nebo upuštěním od ní zabýval.

VI. Další řízení o rozkladu

57. Po vrácení správního spisu krajským soudem Úřadu pokračuje předseda Úřadu v řízení o rozkladu proti napadenému rozhodnutí.

Stanovisko předsedy Úřadu

58. V návaznosti na výroky rozsudku KS a po posouzení konkrétních okolností projednávaného případu ve vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZOP**“) v dalším řízení o rozkladu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí v rozsahu specifikovaném Úřadem v bodech 70 – 73 odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, vyjma výroků IV a VI napadeného rozhodnutí, a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, a správnost napadeného rozhodnutí.
59. Předseda Úřadu rozhodl částečným rozhodnutím č. j. ÚOHS-30998/2020/323/VVá ze dne 13. 10. 2020 o části napadeného rozhodnutí, konkrétně o jeho výrocích IV a VI. Tímto rozhodnutím je rozhodováno o skutku, jež je popsán ve výroku II napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k tam popsanému skutku dospěl na základě návrhu rozkladové komise k závěru, že zanikla odpovědnost zadavatele za správní delikt, a tedy nastaly podmínky pro zrušení napadené rozhodnutí v rozsahu výroku II a zastavení správního řízení ve vztahu k tomuto výroku.

K rozsahu přezkumu

60. Rozklad zadavatele směřuje proti výročkům II, IV a VI napadeného rozhodnutí.
61. Dle § 82 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), v případě, že odvolání směřuje jen proti některému výroku rozhodnutí nebo proti vedlejšímu ustanovení výroku, které netvoří nedílný celek s ostatními, pokud tím nemůže být způsobena újma některému z účastníků, nabývá zbytek výrokové části právní moci, umožňuje-li to povaha věci. Uvedené ustanovení se dle § 152 odst. 4 správního řádu použije i na řízení o rozkladu, nevylučuje-li to povaha věci.
62. Výroky I., III. a V. (o zastavení správního řízení) nejsou závislé na jiných výrocích, jelikož obsahují oddělitelná jednání a mohou obstát samostatně. Výroky I., III. a V. tedy tvoří s výroky II., IV. a VI. nedílný celek. Naplněna je i další podmínka § 82 odst. 3 správního řádu, neboť tím, že nenapadené výroky napadeného rozhodnutí nabyly samostatně právní moci, nemůže vzniknout újma některému z účastníků správního řízení, když v těchto výrocích bylo zastaveno správní řízení vedené ve věci přezkumu úkonů zadavatele v určitých částech a zadavatel (který je v šetřeném případě jediným účastníkem řízení) proti těmto výročkům napadeného rozhodnutí rozkladem nebrojil. Na základě uvedeného tedy konstatuji, že výroky I., III. a V. napadeného rozhodnutí, za splnění podmínek stanovených v ustanovení

§ 82 odst. 3 správního řádu, nabyly samostatně právní moci, neboť jde o výroky, které nebyly napadeny podaným rozkladem, současně jde o výroky, které lze oddělit od ostatních výroků, kterými se konstatuje rozpor jednání zadavatele se zákonem a nabytím právní moci nemůže být způsobena újma zadavateli, který tyto výroky nenapadal. Výroky I., III. a V. napadeného rozhodnutí tak nabyly právní moci marným uplynutím lhůty pro podání rozkladu, tedy dnem 4. 11. 2015.

63. Přestože rozklad zadavatele směřuje proti výrokům II., IV. a VI. napadeného rozhodnutí, je v tomto rozhodnutí s ohledem na vydání částečného rozhodnutí č. j. ÚOHS-30998/2020/323/VVá ze dne 13. 10. 2020 přezkoumávána pouze ta část napadeného rozhodnutí týkající se jeho výroku II. I zde je možno konstatovat, že výroky IV a VI, které byly předmětem uvedeného rozhodnutí, obstojí samostatně (i vzhledem k povaze nyní vydávaného rozhodnutí) a již nabyly právní moci.
64. Uzavírám tedy, že vzhledem výše uvedenému a k tomu, že předseda Úřadu přistoupil dne 13. 10. 2020 k vydání částečného rozhodnutí podle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu č. j. ÚOHS-30998/2020/323/VVá ve vztahu k výrokům IV. a VI., je napadené rozhodnutí nyní přezkoumáváno pouze v rozsahu výroku II.

VII. K zastavení řízení ve vztahu k výroku II napadeného rozhodnutí

65. S ohledem na datum možného spáchání přestupku přistoupil předseda Úřadu nejprve k posouzení toho, zda nezanikla odpovědnost zadavatele za možný přestupek. K tomu je také potřeba posoudit, zda není z hlediska zániku odpovědnosti pro zadavatele příznivější novější právní úprava, kterou by bylo nutno s ohledem na principy správního trestání aplikovat. Zde odkazují zejména na čl. 40 odst. 6 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Citované pravidlo zakládá výjimku z jinak obecného zákazu retroaktivity trestních norem, která se dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. například rozsudek č. j. 6 A 126/2002 - 27 ze dne 27. 10. 2004 a rozsudek č. j. 8 Afs 17/2007 - 135 ze dne 31. 5. 2007) aplikuje rovněž v oblasti správního trestání.
66. V posuzované věci došlo ke spáchání správního deliktu dne 15. 10. 2010, kdy zadavatel uzavřel smlouvu na veřejnou zakázku. Podle znění zákona účinného v době spáchání přestupku znělo ustanovení § 121 odst. 3 zákona takto: „*Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 5 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 10 let ode dne, kdy byl spáchán.*“ Jednou z novelizací zákona (zákon č. 50/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů) došlo ke zkrácení těchto lhůt na 3 respektive 5 let. Dne 1. 10. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 134/2016 sb., o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „ZZVZ“), který v § 270 stanovil totožné lhůty jako výše zmíněná novela.
67. Jak dovodil Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 31 Af 16/2016-39 ze dne 31. 7. 2017, jedná se v případě tohoto ustanovení „*o kombinaci subjektivní a objektivní lhůty pro zahájení řízení a ve vazbě na tuto lhůtu je řešen zánik odpovědnosti za správní delikt. Odpovědnost za správní delikt podle uvedeného ustanovení zaniká jednak v případě, že příslušný orgán*

nezahájí správní řízení do tří let ode dne, kdy získal vědomost o jednání, které by mělo být deliktem (,kdy se o něm dozvěděl‘), anebo v případě, že ode dne spáchání deliktního jednání uplynulo pět let a správní orgán ne zahájil do té doby řízení o deliktu.“ Dále Krajský soud v Brně uvedl, že „již z prostého jazykového výkladu je zřejmé, že část souvětí ‚nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán‘ se týká lhůty pro zahájení řízení, nikoliv lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt“.

68. K úmyslu zákonodárce týkajícího se předmětných lhůt lze odkázat na důvodovou zprávu k výše uvedené novele zákona zákonem č. 50/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Tam zákonodárce vepsal: *„Dle dosavadní úpravy lze zahájit správní řízení o deliktu vůči zadavateli do 5 let ode dne, kdy se o něm Úřad dozvěděl, nejpozději však do 10 let od okamžiku, kdy byl delikt spáchán.“* A dále, že *„[s]oučasná lhůta, která činí 5 let, se nahrazuje kratší lhůtou v délce 3 let. Nejzazší lhůta, ve které lze řízení před Úřadem z moci úřední nejpozději zahájit, se pak mění z 10 let na 5 let.“*
69. Předseda Úřadu s ohledem na tyto závěry uzavírá, že se v případě lhůty podle § 121 odst. 3 zákona a rovněž § 270 odst. 3 ZZVZ ve znění od 1. 10. 2016 do 30. 6. 2017² jedná o lhůtu pro zahájení řízení, nikoliv pro zánik odpovědnosti.
70. Dne 26. 4. 2013 obdržel zadavatel od Úřadu oznámení o zahájení správního řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona. Tímto dnem tak v souladu s výše uvedeným nastala skutečnost, která vylučuje, aby mohla uplynout lhůta podle § 121 odst. 3 zákona ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, ve znění účinném od 5. 3. 2015 a podle § 270 ZZVZ. Je proto nutné konstatovat, že podle právní úpravy dle zákona, výše zmíněné novely i ZZVZ před nabytím účinnosti ZOP, nedošlo k zániku odpovědnosti zadavatele za správní delikt.
71. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti ZOP. Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty se podle § 112 odst. 1 ZOP ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle ZOP. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle ZOP se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
72. S účinností rovněž od 1. 7. 2017 byl ZZVZ novelizován zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále též jen „**novela ZZVZ**“). Novela ZZVZ mimo jiné zavedla v ustanovení § 270 ZZVZ nová pravidla pro promlčení přestupku a zánik odpovědnosti obviněného za správní delikt; příslušná pravidla současně představují lex specialis k obecné úpravě zániku odpovědnosti obviněného za přestupek podle § 29 až § 32 zákona o přestupcích.
73. Je tedy třeba posoudit možný zánik odpovědnosti za dotčený přestupek v důsledku běhu promlčecí doby i podle novelizovaného ZZVZ. Pětiletá promlčecí doba dle § 270 odst. 5 novelizovaného ZZVZ počala běžet dne 16. 10. 2010. Dne 26. 4. 2013 došlo v souladu s § 270 odst. 6 písm. a) novelizovaného ZZVZ k přerušení běhu promlčecí doby a počala běžet podle

² Odpovědnost zadavatele za správní delikt zaniká, jestliže Úřad o něm ne zahájil řízení do 3 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.

§ 270 odst. 7 novelizovaného ZZVZ nová promlčecí doba v délce 5 let. Dne 10. 6. 2014 bylo vydáno původní rozhodnutí. Vydáním původního rozhodnutí byl zadavatel uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, a tedy došlo v souladu s § 270 odst. 6 písm. b) novelizovaného ZZVZ k dalšímu přerušení promlčecí doby. Stejná situace se opakovala při vydání napadeného rozhodnutí dne 16. 10. 2015. Přerušením promlčecí doby počala běžet podle § 270 odst. 7 novelizovaného ZZVZ nová promlčecí doba v délce 5 let, přičemž odpovědnost za přestupek by zanikla nejpozději uplynutím 10 let od jeho spáchání (viz právní posouzení běhu promlčení dle rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 10. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0316/2016/VZ-33930/2019/321/ZSř, body 38 a násl.).

74. Posledním dnem, kdy by mohlo být rozhodnuto o možném přestupku zadavatele, tak byl s ohledem na výše uvedené 16. 10. 2020. Vzhledem k tomu, že tento den již uplynul, odpovědnost zadavatele za případný přestupek již zanikla a Úřad tak již o přestupku specifikovaného ve výroku II napadeného rozhodnutí nemůže rozhodnout.
75. Z výše zmiňovaného rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 10. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0316/2016/VZ-33930/2019/321/ZSř cituji následující: *„Na základě posouzení všech aspektů dané věci jsem však dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta podle § 270 odst. 8 ZZVZ je absolutní a nepřekročitelná, jejímž prostřednictvím zákonodárce limitoval možnost Úřadu uložit sankci za zjištěný správní delikt a současně deklaroval, že po uplynutí stanovené doby 10 let, která je s ohledem na rozhodovací praxi Úřadu k potrestání pachatele správního deliktu dostačující, a to i včetně případného soudního přezkumu, není dán veřejný zájem na potrestání pachatele. Zde je třeba vzít v úvahu zejména hledisko přiměřenosti, kdy nelze-li pachatele potrestat do 10 let od spáchání správního deliktu, je třeba upřednostnit ochranu jeho práv, zejména práva na právní jistotu, spravedlivý proces a v jeho mezích na přiměřenou délku správního i soudního řízení.“*
76. Projednání správního deliktu zjištěného Úřadem v napadeném rozhodnutí je proto již vyloučeno, neboť Úřad nemůže jeho spáchání ani deklarovat. K prekluzi odpovědnosti účastníka za správní delikt je Úřad povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 57/2004 - 39 ze dne 15. 12. 2005). Tím je vyloučen též věcný přezkum rozkladových námitek zadavatele. Z toho důvodu jsem se nezabýval důvodností rozkladu obviněného, neboť takové posouzení je pro vydání tohoto rozhodnutí nadbytečné.
77. Vzhledem k výše uvedenému, kdy jsem shledal skutečnost, která ve smyslu § 90 odst. 4 správního řádu odůvodňuje zastavení správního řízení, přistoupil jsem ke zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení v části týkající se výroku II napadeného rozhodnutí. Současně jsem z obsahu správního spisu nenaznal, že by jiné rozhodnutí, než podle § 90 odst. 4 správního řádu mohlo mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků. Jsou tak splněny předpoklady pro zrušení napadeného rozhodnutí v souladu s § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu ve spojení s § 90 odst. 4 správního řádu a současně pro zastavení správního řízení ve smyslu § 117a písm. f) zákona, neboť zanikla odpovědnost zadavatele za spáchání správního deliktu specifikovaného ve výroku II napadeného rozhodnutí, a již nemohou být zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a zákona.

78. Na tomto místě považuje předseda Úřadu za vhodné uvést důvody, pro které přistoupil k vydání dvou rozhodnutí v části věci namísto vydání jednoho meritorního rozhodnutí jako celku.
79. Dne 23. 9. 2020 vydal krajský soud rozsudek KS, kterým rozhodl o tom, že se rozhodnutí o rozkladu ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Jak již bylo uvedeno, přestože krajský soud zrušil rozhodnutí o rozkladu jako celek, ve vztahu k výroku IV napadeného rozhodnutí konstatoval, že se plně ztotožňuje se závěry Úřadu a předsedy Úřadu, že takto definované dílčí hodnotící kritérium společně s jeho bodovým hodnocením je nejasné a netransparentní.
80. Krajský soud tak rozhodnutí o rozkladu zrušil pouze kvůli výroku II napadeného rozhodnutí (a ve vazbě na to i výroku o pokutě za správní delikty podle výroků II a IV napadeného rozhodnutí). V rozsudku KS pak krajský soud Úřadu uložil, jak má dále postupovat, když uvedl: *„Žalovaný tedy musí nejprve přezkoumatelným způsobem stanovit mantinely uvedeného pojmu, přičemž tak nemůže činit libovolně, nýbrž v souladu se smyslem právní úpravy. Teprve následně může žalovaný rozhodnout o tom, zda certifikát SA 8000 spadá pod pojem ‚certifikát systému řízení jakostí‘. Soud přitom zdůrazňuje, že podřazení předmětného certifikátu pod tento pojem je otázkou právní, kterou musí vyřešit žalovaný.“* Dále Krajský soud uvedl: *„Pokud žalovaný dospěje k závěru, že požadavek na certifikát SA 8000 nebyl v této konkrétní věci v souladu se zákonem, bude se podrobně zabývat otázkou legitimního očekávání žalobkyně s ohledem na správní praxi žalovaného v době oznámení soutěžního dialogu. Jestliže zde skutečně byla správní praxe, která akceptovala požadavky zadavatelů na předložení certifikátů obdobného obsahu, jako je certifikát SA 8000, přičemž tato správní praxe kvalitativně splňovala podmínky vymezené ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a ke změně této praxe došlo až po zadání veřejné zakázky, pak žalobkyni za její požadavek nelze trestat, neboť by tím bylo zasaženo její legitimní očekávání vytvořené na základě správní praxe žalovaného.“* Závěrem krajský soud konstatoval: *„Jestliže k zásahu do legitimního očekávání žalobkyně dojít nemohlo, bude žalovaný v poslední fázi hodnotit, zda vliv postupu žalobkyně na výběr nejhodnější nabídky by musel být podstatný, přičemž se v tomto ohledu bude zabývat konkrétními okolnostmi věci.“*
81. Z uvedeného vyplývá, že zatímco ve vztahu k správnímu deliktu ve výroku II napadeného rozhodnutí stačilo vydání částečného rozhodnutí týkajícího se pouze tohoto výroku a navazujícího výroku o pokutě bez nutnosti provádět další dokazování, u výroku IV bylo v souladu s odůvodněním rozsudku KS další dokazování nezbytné.
82. Vzhledem k tomu, že rozsudek KS byl vydán dne 23. 9. 2020 (a doručen Úřadu dne 29. 9. 2020) a k zániku odpovědnosti došlo dne 16. 10. 2020, dospěl předseda Úřadu k závěru, že vzhledem k tomu, že krajský soud zrušil jen rozhodnutí předsedy Úřadu, nebylo možné zrušení výroku IV napadeného rozhodnutí a následné dokazování, s ním spojené procesní povinnosti správního orgánu, a samotnou přípravu všech rozhodnutí stihnout v tak krátké době, aby bylo možno vydat rozhodnutí i o tomto výroku do konce lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek podle novelizovaného ZZVZ.
83. S ohledem na to přistoupil předseda Úřadu dne 13. 10. 2020 k vydání částečného rozhodnutí č. j. ÚOHS-30998/2020/323/VVá týkajícího se krajským soudem fakticky potvrzených částí

napadeného rozhodnutí (výrok IV o správním deliktu a modifikovaný výrok VI o pokutě), zatímco ve vztahu k výroku II po uplynutí lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek podle novelizovaného ZZVZ nyní vydává toto částečné rozhodnutí, kterým v dosud nerozhodnutých částech (výrok II napadeného rozhodnutí) napadené rozhodnutí ruší a řízení zastavuje.

84. Předseda Úřadu tedy uzavírá, že vydáním tohoto rozhodnutí je tak v konečném součtu rozhodnuto již o celém předmětu správního řízení.

VIII. Závěr

85. Po zvážení všech aspektů dané věci jsem zjistil, že zanikla odpovědnost zadavatele za možný přestupek specifikovaný ve výroku II napadeného rozhodnutí. O zbylé části napadeného rozhodnutí, tj. o výrocích IV a VI napadeného rozhodnutí bylo rozhodnuto rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-30998/2020/323/VVá ze dne 13. 10. 2020.
86. Vzhledem k výše uvedenému jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

JUDr. Vilém Podešva, LL.M., Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

Vypraveno dne:

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy